

Ponekad sam osamljen

Dok sam razmišljao o kojoj bih temi pisao, „Volim se igrati s prijateljima“ ili „Ponekad sam osamljen“, prva mi je pomisao bila: „Pa, naravno da se volim igrati s prijateljima“. Ali odmah nakon toga sjetio sam se mnogih koji prijatelje traže po društvenim mrežama te se sastaju na zajedničkim serverima kako bi igrali nasilne video igre. Imaju li oni vremena za osamljenost? Pitao sam se zašto je osamljenost za mnoge pojam koji znači nešto loše ili čak osamljenu osobu predstavlja kao manje vrijednu?

I ja sam ponekad osamljen, ali ne zato što nemam prijatelja, nego zato što je to dio trenutaka koji se stapaju u svakodnevicu. To je posebno vrijeme kada se sastajemo sami sa sobom i kada naše misli teku slobodno. Nisu li u osamljenosti nastala najljepša umjetnička djela? Baš me zanima kako bi Nikola Tesla razvio svoje izume da je neprestano bio na chatu ili Facebooku. A Leonardo da Vinci? Pa čak i današnji glazbeni hitovi i filmovi nastajali su u trenucima osamljenosti.

Možemo biti osamljeni i u mnoštvu ljudi, među prijateljima na mreži, u razredu, kod kuće. Nažalost, neki u toj osamljenosti smišljaju zlo i ne razumiju zašto postoje takvi trenutci. Neki se mogu zavaravati da nikada nisu osamljeni, ali na kraju, moramo se sastati sami sa sobom. Zašto to vrijeme ne bismo iskoristili za nešto dobro? Volim to vrijeme kako bih se još bolje upoznao, kako bih nešto kod sebe mijenjao, popravljao ili ostavljao kao dobro. Nikada se ne osamljujem namjerno, ali kada se to dogodi, na osamljenost gledam kao na nešto dragocjeno, kao na susret s novom idejom ili igrom. I uglavnom, ona neprimjetno iščezava. Ostajem ja, nekako drukčiji, bogatiji.